

Αντανίας Παρθένιος: Σπουδαίος ο πνευματικός και ιστορικός ρόλος του Οικουμενικού Πατριάρχη στην αποκατάσταση της Αρχιεπισκοπής Αχρίδος

[Πατριαρχεία](#) / [Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

Να μην λησμονήσουν ποτέ τον πνευματικό και ιστορικό ρόλο που διαδραμάτισε ο Οικουμενικός Πατριάρχης [κ.κ. Βαρθολομαίος](#) για την αποκατάσταση της ενότητας και της κοινωνίας με την [Αρχιεπισκοπή Αχρίδος](#) κάλεσε τους πιστούς από την Ιερά Μονή του Αγίου Γεωργίου στη Ράιτσιτσα, ο Επίσκοπος Αντανίας [κ. Παρθένιος](#), ο οποίος συλλειτουργήσε με τον Μητροπολίτη Ίμβρου και Τενεδού [κ. Κύριλλο](#) κατά την εορτή της ανακομιδής του ιερού λειψάνου του

Μεγαλομάρτυρα Αγίου.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Κύριλλος βρέθηκε για ακόμη μία φορά στη γειτονική χώρα προκειμένου να συνεορτάσει με τους πιστούς της Τοπικής Εκκλησίας ένα μεγάλο πνευματικό γεγονός γι' αυτούς, μεταφέροντας παράλληλα τις ευχές και τις ευλογίες του Οικουμενικού Πατριάρχη.

Η εορταστική λαμπρότητα προς τιμήν αυτού του Χριστοφόρου στρατηγού άρχισε στις 15 Νοεμβρίου στη **Μονή του Τιμίου Προδρόμου Μπίγκορσκι**, της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αχρίδος, με πολύωρη αγρυπνία, γεμάτη προσευχή και κατάνυξη, στην οποία προεξήρχε ο Ιεράρχης του Οικουμενικού Θρόνου. Την επόμενη ημέρα, η πανηγυρική αυτή χαρά μεταφέρθηκε στη περίλαμπρη Μονή του Αγίου Γεωργίου στη Ράιτσιτσα, όπου, στον ναό του Τροπαιοφόρου, τελέστηκε Θεία Λειτουργία στην οποία προεξήρχε ο Μητροπολίτης κ. Κύριλλος, συλλειτουργούντος με τον Θεοφιλέστατο Επίσκοπο Αντανίας κ. Παρθένιο και πατέρες.

Τα γεγονότα στην πορεία προς αναγνώριση

Κατά την ομιλία του ο Θεοφιλέστατος κ. Παρθένιος, αφού ευχαρίστησε τον Σεβασμιώτατο κ. Κύριλλο για την ευλογία και πνευματική χαρά της παρουσίας του, αναφέρθηκε με νόημα στην ενότητα που έχει πλέον η Αρχιεπισκοπή Αχρίδος με τον υπόλοιπο Ορθόδοξο κόσμο. Μία ενότητα η οποία οφείλεται στην αποφασιστικότητα και την αποδοχή του Οικουμενικού Πατριαρχείου της Τοπικής Εκκλησίας, με την ιστορική απόφαση της 9ης Μαΐου 2022, της Αγίας και Ιεράς Συνόδου του Οικουμενικού Πατριαρχείου. *“Η ενότητα δεν είναι διοικητική κατάσταση, αλλά ευχαριστιακή κοινωνία εμπνευσμένη από το Άγιο Πνεύμα”*, τόνισε ο κ. Παρθένιος.

“Συνεπώς, αυτό που συνέβη στην τοπική μας Εκκλησία, δηλαδή η αναγνώριση και η αποδοχή στην λειτουργική και κανονική ενότητα, δεν μπορεί να αποδοθεί σε κανένα άτομο, ούτε σε καμία δομή μεμονωμένα, αλλά είναι μια ευλογημένη συνέπεια του ιερού συνοδικού φρονήματος της Εκκλησίας. Αν και σήμερα κάποιοι προσπαθούν να αποδώσουν αξία μόνο στον εαυτό τους προσωπικά, θα πρέπει, με ισορροπημένη πνευματική επίγνωση και συνείδηση, να αναγνωρίσουμε ότι αυτή η διαδικασία ήταν έκφραση της κοινής μαρτυρίας όλων των ιεραρχών μας, υπό τη σοφή ηγεσία του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου μας Στεφάνου, ο οποίος με ταπεινότητα και υπομονή έφερε το βάρος ολόκληρης της διαδικασίας”, πρόσθεσε.

Ο Θεοφιλέστατος σημείωσε ότι η διαδικασία εδραίωσης της κανονικής ενότητας δεν έγινε μονομιάς, αλλά υπήρξε αποτέλεσμα μακροχρόνιας προσευχητικής ωριμότητας και εκκλησιαστικής διπλωματικής διορατικότητας. “Συγκεκριμένα, ακόμη και πριν από την πανδημία του κορονοϊού, πιο συγκεκριμένα το 2018, ξεκίνησε μια πιο εντατική συνεργασία μεταξύ της τοπικής μας Εκκλησίας και του Οικουμενικού Πατριαρχείου μέσω επίσημων διαύλων επικοινωνίας. Πολυάριθμες επιστολές στάλθηκαν – τόσο από την Εκκλησία όσο και από κορυφαίους κρατικούς θεσμούς, προκειμένου να καταδειχθεί η ενότητα της λαϊκής βούλησης – με ένα σαφές αίτημα να εξεταστεί το ιστορικό μας ζήτημα, βασισμένο τόσο στους κανόνες όσο και στην παράδοση της Ανατολικής Εκκλησίας. Και όλα αυτά τεκμηριώνονται στα αρχεία και των δύο πλευρών με ακριβείς ημερομηνίες και υπογραφές”, είπε.

Όπως αποκάλυψε προς το εκκλησίασμα ο Θεοφιλέστατος, την ίδια περίοδο έγιναν προσπάθειες από την Ιεραρχία της Εκκλησίας των Σκοπίων για να έρθουν σε επαφή και με άλλες κατά τόπους Ορθόδοξες Εκκλησίες προκειμένου να τις ενημερώσουν για το μείζον εκκλησιαστικό τους ζήτημα, το οποίο μέχρι τότε θεωρούνταν εσωτερικό ζήτημα της Σερβικής Ορθόδοξης Εκκλησίας. “Σε αυτό το πλαίσιο, βρέθηκε μια κανονική οδός στην οποία συμμετείχε και η Βουλγαρική Ορθόδοξη Εκκλησία, η οποία έδειξε προθυμία να αντιληφθεί το πρόβλημα αντικειμενικά και να σχηματίσει επιτροπή. Όλα αυτά βοήθησαν να τονιστεί το γεγονός ότι στην περιοχή όπου υπήρχε η αρχαία Αρχιεπισκοπή της Αχρίδας, διάφορες κανονικές δικαιοδοσίες άλλαξαν στην ιστορία. Με αυτόν τον τρόπο, άνοιξε ένα νομικό παράθυρο για την Εκκλησία μας να προσφύγει στο ανώτατο διοικητικό-νομικό όργανο του ορθόδοξου κόσμου – το Οικουμενικό Πατριαρχείο στην Κωνσταντινούπολη”, συμπλήρωσε.

Στη συνέχεια ο κ. Παρθένιος αναφέρθηκε στην κρίσιμη φάση των διαβουλεύσεων που δεν ήταν άλλη από την άσκηση εκκλήτου προς το Οικουμενικό Πατριαρχείο για να αποφανθεί για το εκκλησιαστικό ζήτημα, σύμφωνα με την κανονική παράδοση της Εκκλησίας. Εκεί ο Οικουμενικός Πατριάρχης με ποιμαντική ευαισθησία και κανονική ακρίβεια εξέτασε το θέμα καθώς υπήρχε έντονη ανησυχία για την ενότητα της Τοπικής Εκκλησίας. “Δεν είναι άγνωστο ότι προηγουμένως η Εκκλησία μας είχε εκτεθεί σε σοβαρές δοκιμασίες, σε ολοκληρωτική απομόνωση και σε αδικίες για δεκαετίες. Πολλοί στην περιοχή μας αποκαλούσαν σχισματικούς και αδίστακτους, αμφισβητούσαν ακόμη και τη χάρη των ιερών μας μυστηρίων και, αντίθετα με τους ιερούς κανόνες, κήρυξαν άκυρα τα ιερά μυστήρια που τελούσαμε. Σε όλα αυτά η απάντησή μας ήταν υπομονή, όχι εκδίκηση· προσευχή, όχι μίσος· επιμονή, όχι παράδοση στην απελπισία. Έτσι, η Εκκλησία μας πληρούσε τις προϋποθέσεις της αληθινής εκκλησιολογικής ωριμότητας”, πρόσθεσε.

“Και αφού κατέστη σαφές ότι το Οικουμενικό Πατριαρχείο θα αναγνώριζε την κανονική μας αξιοπρέπεια και ιστορική κληρονομιά υπό το όνομα της Αρχιεπισκοπής Αχρίδος, μετά από χρόνια παραμέλησης, η Σερβική Ορθόδοξη Εκκλησία συμμετείχε επίσης στη διαδικασία. Για χάρη της αλήθειας, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η διαδικασία συμφιλίωσης με τη Σερβική Ορθόδοξη Εκκλησία εντάθηκε μετά τα Θεοφάνεια του 2022. Αυτά είναι γεγονότα που δεν μπορούν να αποσιωπηθούν. Και αυτό δεν πρέπει να ενοχλεί κανέναν, γιατί όλα συνέβησαν στον δικό τους καιρό και σύμφωνα με την οικονομία του Θεού, «όταν ήρθε το πλήρωμα

του χρόνου»”, ανέφερε για την συμφιλίωση με την Εκκλησία της Σερβίας.

“Όταν πολλοί δεν ήθελαν να μας μιλήσουν, ο Οικουμενικός Πατριάρχης μας δέχθηκε και μας αγκάλιασε”

Ως προς τις φωνές που σήμερα υποστηρίζουν ότι το Οικουμενικό Πατριαρχείο θα έπρεπε να είχε παρέμβει, ο Θεοφιλάστατος είπε: “Κάποιοι σήμερα λένε ότι το Οικουμενικό Πατριαρχείο δεν έπρεπε να είχε παρέμβει. Αλλά οι ίδιοι άνθρωποι που το λένε, κάποτε ζήτησαν οι ίδιοι τη συνεργασία του Οικουμενικού Πατριαρχείου σχετικά με το δικαίωμά του στην Εκκλησιολογία και το προνόμιο χορήγησης αυτοκεφαλίας. Δεν το λέω αυτό για να καταδικάσω κανέναν, αλλά για να σας υπενθυμίσω ότι η Εκκλησία δεν ζει με στιγμιαίες παρορμήσεις, αλλά με την ιστορική αλήθεια και την κανονική τάξη. Το λέω αυτό με λύπη, γιατί κάθε υποτίμηση της Συνόδου αποτελεί υποτίμηση της ενότητας. Και ακριβώς αυτή η ενότητα, αυτή η συνοδικότητα, ήταν η δύναμή μας τα τελευταία χρόνια. Και θα τονίσω για άλλη μια φορά: η εκκλησιαστική και κοινωνική μας ιστοριογραφία θα σημειώσει ότι η διαδικασία διεξήχθη με σύνεση, υπομονή και με μεγάλη πνευματική ωριμότητα. Και ότι, τελικά, ακριβώς εκείνοι που είχαν συμπεριφερθεί με αυτοσυγκράτηση για χρόνια ήταν αυτοί που ήρθαν και ζήτησαν διάλογο – όχι λόγω πολιτικών υπολογισμών, αλλά επειδή ο σοφός Οικουμενικός Πατριάρχης, με

τις πατρικές του επιστολές, τις επαφές του και την επίμονη αγάπη του για την εκκλησία, έδειξε ότι είχε έρθει η ώρα της ενότητας.

Και γι' αυτό δεν πρέπει ποτέ, ούτε πνευματικά ούτε ιστορικά, να ξεχνάμε τον σπουδαίο ρόλο του Οικουμενικού Πατριάρχη Βαρθολομαίου. Όταν πολλοί δεν ήθελαν καν να μας μιλήσουν, μας δεχόταν, μας άκουγε και μας αγκάλιαζε. Και όχι μόνο αυτό, αλλά στην επίσημη ιστοσελίδα του Οικουμενικού Πατριαρχείου άρχισαν να εμφανίζονται οι *ad hoc* επιστολές του Πατριάρχη στη μακεδονική γλώσσα, ως σαφές σημάδι ότι η εθνική μας ταυτότητα δεν αποτελεί εμπόδιο, αλλά πλεονέκτημα. Ήταν ο πρώτος που δέχτηκε το αίτημά μας με ανοιχτή καρδιά, εξέτασε τα επιχειρήματά μας και επιβεβαίωσε κανονικά την ένταξή μας στη μία, αγία, καθολική και αποστολική Εκκλησία”.

*Η απόδοση της ομιλίας του Επισκόπου Αντανίας στα ελληνικά έγινε σε ελεύθερη μετάφραση. Ολόκληρη την ομιλία [μπορείτε να την βρείτε ΕΔΩ](#).

Στην ομιλία του ο Σεβ. Μητροπολίτης Ίμβρου και Τενέδου κ. Κύριλλος ανέφερε:

Για μία ακόμη φορά μέσα στον χρόνο, η Αγία μας Εκκλησία εορτάζει και τιμάει τον μεγαλομάρτυρα Άγιο Γεώργιο. Εκτός από τον Απρίλιο, που έχουμε την ημέρα του μαρτυρίου του, έχουμε και σήμερα τη εορτή της ανακομιδής και μετακομιδής των Ιερών Λειψάνων του.

Όπως γνωρίζουμε, ο Άγιος Γεώργιος ήταν από την Καππαδοκία της Ανατολής. Και όταν μαρτύρησε για την αγάπη του Χριστού, ενταφιάσθηκε στο χωριό του πατέρα του στην Καππαδοκία. Η μητέρα του, όμως, ήταν από την Λύδδα της Παλαιστίνης. Έτσι, κάποια στιγμή, όταν έκτισαν έναν μεγάλο και όμορφο ναό του Αγίου Γεωργίου στην Λύδδα της Παλαιστίνης, η μητέρα του Αγίου ζήτησε να γίνει η μετακομιδή των Ιερών του Λειψάνων. Και πραγματικά, άνοιξαν τον τάφο, συνέλεξαν τα Ιερά Λείψανά του και τα μετέφεραν στην Λύδδα, στον νέο ναό του. Και ο νέος τάφος του Αγίου στην Λύδδα έγινε πηγή αγιασμάτων και θαυμάτων για τους πιστούς. Και μέχρι σήμερα, ο τάφος του Αγίου Γεωργίου στην Λύδδα είναι πηγή αγιάσματος.

Εμείς, όλοι ευλαβείς και ταπεινοί προσκυνηταί στον μεγάλο αυτό Άγιο της Ορθοδόξου Εκκλησίας, ήρθαμε εδώ, σε αυτό το ιστορικό μοναστήρι, για να τιμήσουμε τον Άγιο και να προσκυνήσουμε το Ιερό Λείψανό του, το οποίο με την μέριμνα και την πρόνοια του Θεοφιλεστάτου Επισκόπου Αντανίας κ. Παρθενίου, έχουμε εδώ στο μοναστήρι ως πολύτιμο θησαυρό, μαζί με την θαυματουργή εικόνα του Αγίου από το Άγιον Όρος.

Και τιμώντας τον Άγιο Γεώργιο σήμερα, έρχεται στο μυαλό μας όλα αυτά που λέμε στο τροπάριο, στο απολυτίκιό του: «Ὡς τῶν αἰχμαλώτων ἐλευθερωτής.» Είναι εκείνος που ελευθερώνει τους αιχμαλώτους. Και αν διαβάζουμε στο βίο του και στο μαρτυρολόγιό του, θα δούμε ότι είναι πολλά τα θαύματα που έκαμνε για να ελευθερώσει αιχμαλώτους. Σε κάποια από τις εικόνες του που είναι καβαλάρης στο άλογο, φαίνεται πίσω στα καπούλια του αλόγου είτε ένας νεαρός είτε ένας μοναχός. Είναι αιχμάλωτοι που ελευθέρωσε ο Άγιος, τους πήρε με το άλογό του μαζί καβάλα και τους πήγε στην μητέρα τους.

Λέμε επίσης τον Άγιο και «τῶν πτωχῶν ὑπερασπιστής». Είναι ο Άγιος που υπερασπίζεται τους πτωχούς, τους απλούς και ταπεινούς και αδυνάτους ανθρώπους. «Ἀσθενούντων ἰατρός». Ακούσαμε και σήμερα στο Ευαγγέλιο την θεραπεία που έκαμνε ο Χριστός και την ευεργεσία προς την γυναίκα.

Λένε οι Άγιοι Πατέρες της Εκκλησίας μας ότι όταν προσευχόμεθα σε έναν Άγιο, όπως παραδείγματος χάρη σήμερα στον Άγιο Γεώργιο, εκείνος πηγαίνει μπροστά στον θρόνο του Θεού και παρουσιάζει τα αίματα του μαρτυρίου. Και του λέει: «Εγώ, Χριστέ μου, για Σένα έχυσα το αίμα μου. Θέλω, Σε παρακαλώ, να βοηθήσεις αυτόν τον άνθρωπο που προσεύχεται και ζητάει να τον βοηθήσεις». Έτσι ο Χριστός μας, προς χάριν των μαρτυρικών αιμάτων του Αγίου Γεωργίου, θεραπεύει και βοηθάει τους ανθρώπους.

Είναι και «βασιλέων ὑπέρμαχος» ο Άγιος Γεώργιος. Τα παλαιά τα χρόνια όταν το Βυζάντιο κινδύνεψε πολλές φορές από τους εχθρούς τους, για να δυναμώσει το φρόνημα των Βυζαντινών, έβαλαν τον Άγιο Γεώργιο καβαλάρη στο άλογο να προστατεύσει τους βασιλείς και την χώρα. Και έτσι έγινε Τροπαιοφόρος και Μεγαλομάρτυς. Τροπαιοφόρος είναι εκείνος που φέρνει την σημαία της νίκης, το τρόπαιο της νίκης.

Ο Άγιος Γεώργιος είχε δύο μεγάλες νίκες. Η μία νίκη ήταν κατά του διαβόλου, κατά του σατανά, κατά της αμαρτίας. Και έφερε το τρόπαιο της σημαίας του σταυρού. Και η άλλη νίκη είναι εκείνη που χαρίζει σε όλους τους λαούς που προσεύχονται σε αυτό.

Και αυτό και εμείς, αγαπητοί μου αδελφοί, σήμερα, εδώ στο μοναστήρι αυτό, μαζί με τον Γέροντά μας, με τις αδελφές και με τους πατέρες και με όλους εσάς, να ζητήσουμε από τον Άγιο Γεώργιο να μας χαρίσει την πιο υπέροχη νίκη. Δεν πρέπει να φοβόμαστε, δεν πρέπει να λυγίζουμε, δεν πρέπει να αδυνατούμε προς αυτές τις δυσκολίες και στους πειρασμούς και στη θλίψη. Έχουμε τέτοιους Αγίους που είναι μαζί μας, προστάτες και σύμμαχοι και βοηθοί. Λέει ο Χριστός μας στο Ευαγγέλιο «αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν.» Οι μεγαλύτεροι, λοιπόν, και ομορφότεροι νίκη είναι η δυνατή πίστη. «Πιστεύω» σημαίνει αγαπώ και εμπιστεύομαι. Όπως έκανε σήμερα η αιμορροούσα – και αγαπούσε τον Χριστό και τον εμπιστεύτηκε και έτσι με αυτή τη δυνατή πίστη έγινε καλά.

Αυτό να κερδίσουμε και εμείς σήμερα από το προσκύνημά μας εδώ στον Άγιο Γεώργιο. Ευχαριστώ από τα βάθη της καρδιάς μου, τον σεβασμιότατο Μητροπολίτη Δεβρών και Κιτσέβου κ. Γεώργιο – ο οποίος τρόπω τινά εορτάζει και σήμερα – για την άδεια που μου έδωσε να βρεθώ εδώ και να λειτουργήσω μαζί σας. Η ευγνωμοσύνη μου, βέβαια, στρέφεται στον Γέροντα Παρθένιο, ο οποίος πλέον είναι αδελφός στις καρδιές μας, και το Οικουμενικό Πατριαρχείο μας

καυχιέται με τον Άγιο Αντανίας. Μεταφέρω την αγάπη και τις ευχές του Οικουμενικού Πατριάρχου μας, και εύχομαι σε όλους να έχουμε μια καλή πορεία προς τα Χριστούγεννα.

Χρόνια πολλά και ευλογημένα!

